

Stara hrvatska lovačka pjesma

Svakako je lov nesamo plemenita zabava, već i zdrav i odličan sport, omiljeli ali nažalost danas malo skup. Svi narodi svih vjekova cijenili su lov i lovca, a našlo se ne samo prigodnih već i pravih dobrih pjesnika, koji su lovu, lovcu i lovnoj divljači posvećivali svoje stihove.

I u nas Hrvata, bio je lov vazda cijenjen i njemu su se posvećivale pjesme. Sačuvala nam se „Lovačka pjesma“ „složena g. 1708“ od tada poznatog vlastelina samoborskoga i lovca Fileusa pl. Praunspergera, koju je na dan sv. Fabijana i Sebastijana god. 1853. prepisao „duhomoćnik u Samoboru“ Josip Kuril. Pjesma se nalazi u knjižnici grada Zagreba, pod oznakom M. S. C. 71. Mi je ovdje priopćujemo:

Lovačka pjesma

Blago njemu, koji smije slobodnije živit,
Koga neće, niti misli niti čini krivit.
Da se koji put veselja u dne ili noći
Bil zamudil svjeta vživat po junačkvi moći.

Koji v zorju zdravim glasom veselo da zvati.
Da jagari, konji, cucki imaju se stati,
za potrebno k lovu skerbi, nudi jest i piti,
I odluči štant vsakomu, kam koj mora iti.

Nije ništa baš lepšega od puške i lova.
Medved, zajec, serna, jelen boji se kopova.
Kaj je predi živo bilo, merto skor' postaje
Za potrebno k lovu skerbi, nudi jest i piti,

Sad uzjašmo berže konja, već se sunce diže!
Pak tecimo zveri gledat, kam i kuda biže. . . .
Vijaju se naši konji, ko da oni znadu
Kakvu cjenu gospodari njihovi imadu.

Lepa igra rog volovski po zelenoj lozi,
Mili brate s tvojim glasom dajdar mu pomozil
Gone cucki, pukne puška, berza serna pade,
Ne žalimo našeg truda, Bog nam sreću dade.

Kaj je predi sve obteklo gore i planine,
Sad u jednom kratkom času od puške pogine.
Predi nego lovcu v rukah puška glasno pući,
Zver cilana i ranjena na mestu se mući.

Lozna lijepa zelenina je dragota svjeta,
Koja onim ki lov ljube, povekšava ljeta.
Svake fele lijepe ptice popevke zbiraju,
Potok šumi, zverje derči, kopovi tiraju.

Za lovinom kada vsaki vse dalje odhaja,
Kad se dobro tak zatrudi, vre i glad dohaja
Onda vjerno on pupuše, pajdaše saziva,
Za čuturu i za torbu skerbljivo spitiva.

Kad se zadnić sve po bregih ovak oštro zmući,
Onda truden i ves poten ide svojoj kući.
Gdje ga ljubna čaka draga s večerom na konak.
Odvede ga v komoricu, da s njom noći onak.

Komu li se sada hoće, neka si poskoči,
Napijmo se vjerna bratjo! prikratimo noći.
Pak viknimo: neka živu dobri prijatelj!
Nek njim k tomu teče sreća po njihovi želji!

Glasno sad zaigraj u taj rog volovski,
Nek se zna da je srećan ovaj dan taborski!

E. Laszowski

